
Kampis Miklós

SZÁZADVÉG

STRATÉGIA ÉS TAKTIKA AZ EZREDFORDULÓN

Epilógus

Közel egy évtizede született az alábbi írás, időszerűsége a változások ellenére – vagy éppen azért? – nem csökkent. Bevezetője nagyon személyes indokokat hoz fel keletkezésére, de attól tartok, mások is azonos vagy hasonló helyzetben vannak, így számukra is jelenthet segítséget elemzéshez vagy áttekintéshez. Az írást elsősorban a Kós Károly Egyesülés és a Szabad Gondolatok Háza tagjainak szánom, mert ihletője a közösen végzett szellemtudományi munka volt.

Bevezetés

Ha körütekintünk a világban, az országban és szűkebb környezetünkben, beletekintünk önnön belső világunkba, gondolkodásunk, érzésünk és akaratumk világába, mindenütt káoszt, zűrzavart, legjobb esetben bizonytalanságot tapasztalunk. Ugyanakkor világossá válhat, hogy cselekvési kényszerhelyzet lépett fel, a tettek ideje elérkezett, ami nem tűr halasztást, tétovázást, bizonytalan ítéletet és gyávaaságot. Kegyetlen helyzet ez, amelynek következtében nem mérlegelhető önnön erőink elégséges volta, amely megköveteli teljes személyiségünk maximális összeszedettségét, amelyben a cselekvés nem feltétlenül bíztat sikerrel, sőt, előre felmérhető a látszólagos vereség vagy a látszólagos diadal haszontalansága.

Irtózatoss nyomás keletkezett a világban, amely nagyságrendileg legyőzhetetlennek látszik, rövid távon semmiféle ellen-szerét nem lehet felfedezni, s amelynek következményei hosszú távon a föld, az ember, a civilizáció és kultúra teljes tönkretételével fenyegetnek.

Ebben a helyzetben, Pünkösöd közeledtével, a magam erőihez mért feladattal kell megbirkóznom, személyessé téve az áttekintés hiányát, s ezt pótlandó – mivel szükségem van erre az áttekintésre, enélkül elveszettnek éreznem magam – kísérletet teszek a világ, az ország, az ember helyzetének elemzésére. Megpróbálok választ találni arra, hogy cselekvésünk tartalmi és alakai szempontból milyen jellegű legyen, mit tehetünk annak érdekében, hogy a káoszt és zűrzavart a szabadságból szült rend irányába vezető útra tereljük.

Más kérdés, hogy ezen a ponton felvethető a kérdés, hogy mennyiben a mi dolgunk ez, s itt életkorunkra, belső energiáink csökkenésére, külső lehetőségeink behatárolt voltára utalok elsősorban. Választ erre annyiban adhatunk, amennyiben áttekintésünk a valóság teljességét kellő mértékben tartalmazza, s ennek következtében válik köteleességgé a lehetőség. Egyszerűbben: ameddig áttekintésünk, a folyamatokról való tudásunk, a veszélyekre vonatkozó észlelésünk minősége nem csökken, hanem, tapasztalatom szerint, a legmagasabb szinten van, addig ez a mi dolgunk is, függetlenül attól, méltóak vagyunk-e rá, van-e elég erőnk, képességünk és lehetőségünk. Megkísérlem tehát az áttekintés rendszerezését és összefüggéseinek tisztázá-

sát, mert ameddig ezt nem teszem meg, nincs jogom egy adott helyzetben valamiért szót emelni, valamit javasolni vagy elvetni, valamiben résztvenni, segédkezni vagy hátráltatni, s nincs lehetőségem maradéktalanul szolgálni valamit, amit nem értek, nem érem fel a tudatommal, nem észlelem belső képben vagy külső tapasztalatban.

Tárgyalás

Három *síkon* próbálok megközelíteni a teljes külső és belső valóság értelmezését, amely kifejezés nem teljesen pontos, mert térbeliségre utal, de jobbat nem tudtam találni. Az első megközelítési síkot *globális síknak* nevezem. Ez térbelileg a föld egészét – tágabb értelemben a Naprendszer – jelenti, időbelileg a föld planetáris fejlődésének, tágabb értelemben a Naprendszer fejlődésének idejét, a téridőn túl a korszellem síkját, tágabb értelemben a Naprendszerhez tartozó hierarchiákat jelenti.

A második megközelítési síkot *országos vagy regionális síknak* nevezem. Ez térbelileg a Kárpát-medencét, tágabb értelemben Közép-Európát jelenti, időbelileg Európa kultúr-történetét, előzményeivel együtt, téren és időn túl a népszellem-néplélek, vagy tágabban ezek csoportjának síkját, Európa szellemét.

A harmadik megközelítési síkot *individuuális síknak* nevezem. Ez térbelileg az adott települést, régiót, tágabban az állam területét jelenti, időbelileg a XX. századot, téridőn túl az individualitást és a kis közösségek síkját jelenti.

Az első megközelítési síkot vizsgálva környezetileg a világ, a föld és az ember egységesülésének, a távolságok zsugorodásának, az időtényező kikapcsolásának; társadalmi értelemben az individuum és a tömeg jelentősége növekedésének, a tömegképződés folyamatának, az egyenlőségre való törekvésnek; a minőség mint pozitív és negatív értelmű értéktartomány kialakulásának, a gazdaság, ezen belül a monetáris eszközök abszolút és feltétlen uralmának jelenléte tűnik meghatározónak. Ehhez járul a bürokrácia félelmetes aránya és növekedése és tartalmatlansága, ürességre való törekvés – az EU Brüsszeli adminisztrációja –, az eszmétől való irtóztatás, és az eszmenélküliség, mint egyedüli eszme dicsőítése –, vagyis a semmire való vágyakozás. Ez utóbbira az a jellemző, és csak úgy jöhet létre, ha az eszme valóságát nem észlelem, ekkor lehet bármilyen véleményt nyilvánítani, ekkor válnak az eszmék egyenértékűvé, azaz üressé, azaz semmivé. Itt tartunk ma.

E síkon jelentkezik a világ bitorló fejedelmének, a két-három sötét erőnek a jelenléte a legerősebben, itt mutatkozik meg a személyiségjegyek elszűrődése árán a terelhető-kezelhető tömegember kialakítása, az ellenhatalmak stratégiájának sikere, vagy azok időleges uralma.

Itt mutatkozik a legéberebben az Európából származó tudományos, materiális világnézet hatalma, s a tendenciák több

évszázados előrevetülésével a technikai-informatikai világrendszer irtózatossága, ami záloga a sikernek, ami a dolog természetéből, a szervetlen intelligencia lényegéből fakad, az ásványosság közömbösségéből, a hidegség, a merevség, a halál jellegét hordozva. Ha önmagunkba tekintve nem fedezzük fel ezeket az erőket, menthetetlenül a periférián találjuk magunkat és társainkat, ha lelkesülten ellenkező irányba tartunk, a másik lényhez menekültünk, és szabadságos rabjai leszünk illúzióinknak, ha pedig megtaláljuk azokat, felhasználva azt, eláruljuk önmagunkat, előre kitervelt csapdába esünk, ártatlannak véelve eszközeinket, amelyeket megromlásunkra teremtett általunk a nálunk hatalmasabb intelligencia. Nem lehetetlen, de rendkívül nehéz az együttélés stratégiájának és taktikájának kialakítása, ehhez adekvát nagyságú és minőségű belső erőt kell kifejteni, pusztán önmegtartásunk érdekében is. Ezen a síkon jelentkezik először a centrum és periféria, a jelenlét és a jövő távlatának ellentéte, a szunnyadó magok és a sarjadás jogáért, a virágzásért és termőbefordulásért harcoló, jelen lenni kívánó akaratok ellentéte, amelyet stratégiai és taktikai változatként fogok fel.

Ezen a síkon a történelem évezredekben, aiónokban mér; népek és koncepciók tűnnek fel és zuhannak a semmibe, szövetségesül vagy ellenfelül szolgálva a bitorlókat – vagy a világfejlődést.

Ezen a síkon a korszakok működnek, adekvát erőt fejtve ki a sötétség hatalmával szemben, de ez rejtett erő, amelyet csak önmagunkban találhatunk meg, s nyilvánossá csak magunk tehetünk. Nehéz különbséget tenni a korszakok ereje és a sötétség erői között – mert szinonim jellegűek és minőségük valósága csak a beavatottak előtt nyilvánvaló –, és e megkülönböztetést másokkal közölni, elfogadtatni.

Ezen a síkon vizsgálva a tennivalókat, a készülődés, a vetés, a távlatos gondolkodás, az előkészítés fogalmaiban gondolkodom. Igaz ez a jelenlét és konkrétság szemszögéből vizsgálva is. Épületeink, alkotásaink csak az időtlenség, a múlt és jövő imaginációjaként vannak jelen a száguldó világban – egyszerre Atlantisz és egyszerre a hatodik kor, a jövő kultúrája.

Ezen a síkon érzem valónak az elmagányosodott lelkek egymáshoz vezetésének, a találkozások órájának, a lélek őszinte megnyilatkozásának, a Mozgásszellemek Hold-béli működésének megtestesülését, emberivé válását. Az együttműködési készség, a lehetőség megteremtése, a találkozások szigete, ami nem térbeli, helyhez kötött, hanem a megállás, az áttekintés ideje; szigetszerűsége pedig időtlenségében rejlik, éppen az aktuálistól való elfordulásban, aktualitása az örökkévalóság időtlen pillanatainak megragadására történő igyekezetben található, amire igen nagy szükség mutatkozik. Meg kell tenni ezt a lépést, meg kell teremteni újra Avalon szigetét, Númenor birodalmát, az égi ország földi képét, a Hűségesek hazáját, küzdelmeik háttérját – az ő érdekükben.

A második megközelítési síkot vizsgálva a nehézséget térbelileg a térség összetört, diribdarabokra hullt volta, Európa és Közép-Európa történelmileg kialakított furcsa viszonya, a sokszínűség és egyetemesség tapasztalható szembenállása jelenti. A térség és a lépték átfoghatóbb és személyesen észlelhetőbb, ennyiben előnyösebb, ugyanakkor jelentkezik a részletek zavaró volta és félresiklásra ösztönző tendenciája. Megállapítható tehát, hogy környezetileg a térség nehezen lehatárolható, összetört, szétzúzott képződmény, amelyben a szét-

zúzottság a megalázottsággal, a lehatároltság a kirekesztettséggel párosul, s mindezek a céltalanság, létjogosulatlanság és idegenség érzésével együttesen jelentkezők. A térségben más tendenciák is jelen vannak, nevezetesen az új, önálló államszervezetek nem a fentieket élik át, hamis tudattal évszázadokkal ezelőtt keletkezett eszmék bővületében nemzetállamként határozzák meg magukat és ezáltal fokozzák az együttműködésre való képtelenséget; így egy geográfaiilag összetartozó, együttműködésre predesztinált térségből az összetörtség az ellentétek kiéleződésére, az összműködés helyett a rivalizálásra, a tudati fejlődés helyett a múltban történő rögzülésre vezet. Nagy léptékben itt bekövetkezik a dezintegrációs folyamat, (az utolsó fejezetben újra előkerül), a népszellemek önzése, és ennek következtében egy általános függőségben tartásra alkalmas strukturálatlan tér és államszerkezet kialakulása-kialakítása. A térbeli helyzet kialakulásáért azonban elsősorban saját magunkat, a mindenkori magyar vezető réteget teszem felelőssé, ötszáz év óta saját önzésük okán képtelenek voltak érdekeiket az ország és a térség geopolitikai érdekeivel összhangba hozni, s magukkal együtt így elveszejtették ezt az egész régiót. Történelmi érdeme az Árpád-háznak, hogy ezt a térséget országgá, birodalomná szervezte, történelmi kudarca az ország vezető rétegeinek, hogy ezt az örökséget elpazarolta. A jelen zűrzavaráért elsősorban őket teszem felelőssé. Elvesztették kapcsolatukat a szellem világával, nem voltak képesek iniciatívákat adni, kényre-kedvre kiszolgáltatták magukat és az országot, a térség népeit náluk messzebbre tekintő és jövőbelátó hatalmaknak, elárulva ezzel azt a szellemi tartalmat, amelynek hordozója volt ez a népszellem, s ami csak néha-néha bukkan fel s formál történelmet, s aminek a neve: szabadság. Nem mentség, hogy voltak és vannak néhányan, akik ezt megkísérelték, de – részben belső árulás révén – kivétel nélkül pusztulásra voltak ítélve.

Látható, hogy ezen a síkon nehéz a népszellem-népszellem csoport problémát világosan elválasztani, tudjuk, hogy a témát értő, ezotériával foglalkozó, például román emberek a kérdést egyszerűen úgy kezelik, hogy „a (tébolyult) magyar népszellem helyett a (nyilván egészséges) román népszellemhez kell tartozniuk”.

A zavar nemcsak a magyarságban, de a szomszédságban is óriási, és persze nemcsak a láthatatlan világ, hanem az ennek kifejeződéseként észlelhető látható világ tartományaiban is.

Legalább ennyire bonyolult a történelmi-kultúrtörténelmi áttekintés, amelyben egy dolog mindenképpen világos, hogy ez a térség, a Kárpát-medence mindenestül Európához tartozik, és pedig a latin orientációjú kereszténység reprezentánsaként. Ezért minden olyan kultúrtörténelmi-szellemi történet, amely Európa előzményeként értékelhető, ugyanúgy előzménye a Kárpát-medence kulturális tényezőinek, elsősorban a görög-latin gondolkodásra és a héber-keresztény eszméletre, világmegváltásra, Krisztusra gondolok.

E térségben évszázadokon keresztül (úgy tudom, a 17-18. századig) a latin volt a hivatalos nyelv, amely az egységesítés, az egyetemesség, az eszme nevében és nem valamely nép, nemzet fölényével deklarálódott. Bonyolítja ezt a képet a magyarság által ősidők óta hordozott entitás, amely a jelenlegi keleti világképet őrzi eredeti formájában, ha öntudatlanul is, tehát a pogányságot, annak legmagasabb szintű bölcsességét képviseli. Egyszerűen: itt jelen van egyszerre Kelet és Nyugat, mindkét áramlat, a nyugati kereszténységből kifejlődött –

legújabb – materiális világkép és a legősibb, keleti szellemi tartalom, mindkét sötét erő, az utóbbi rejtetten, az előbbi nyíltan, az utóbbi a mélyben, az előbbi a felszínen. Ez kettőslátást okoz egész kultúránkban, ez a gyökere a kuruc-labanc, nyugat-kelet, népi-urbánus szakadtságnak, s ez okozza jelenlegi zavarunkat is, nem tudván, melyik felünkkel hova tartozunk, már minden-hova szeretnénk tartozni, csak önmagunkhoz nem.

Ezen a síkon a történelem évszázadokban, kiskorszakokban mér, felemelkedés és visszazuhanás itt ötven-száz évenként jelentkezik, részcsatái ezek az óriási háborúknak, melynek tétje a világ egésze számára másodlagos, csak nekünk, az itt élő népeknek fontos, döntő szempont, dehát az Istenért persze, hogy élni akarunk, függetlenül a világ egészének haláltáncától.

Ezen a síkon a népszellem működik, csatában a korszellellemmel és a többi nép szellemével. *Ez a népszellem beteg* – mondta M. I. 1978-ban, meg kell gyógyítani. *Ennek a népnek a lelke beteg* – mondta B. I. 1944-ben.

Ezen a síkon vizsgálva a tennivalókat, a gyógyítás eszközeinek a kelet-nyugat, a pogányság-kereszténység mesterkelt és a valósághoz nem tartozó, érdekből táplált ellentétét feloldani képes új világszemlélet, a szellemtudomány és a magyarság népszelleme kapcsolódását, tevékeny és eredményes meggyökereztetését látom. Ezt szolgálja a Kós Károly Egyesülés, a Szabad Oktatási Fórum, a Waldorf-iskolák és minden, ami a szellemtudomány eredményeit a Kárpát-medencében megismertetni képes. Nincs más a világon, akinek ez érdeke, létérdeke volna, csak mi magunk, így a saját erőnkre kell támaszkodnunk, akár van elegendő, akár nincs.

Ezen a síkon a feladatok rövidebb távúak, évtizedekben mérhetők és azonnali cselekvést követelnek a jelenben, aminek gyümölcsei a következő évszázad elejére érnek meg. Ezért nem lehet abbahagyni a – látszólag a mindennapok harcában kimerülő – tanulás-tanítás, megismerés folyamatainak továbbfejlesztését, ezért kell a szellemtudomány eszközzrendszerét és világképét megismertetni, mert távlatokban csak az újra kibontakozó valódi kereszténység által menthető meg az ország népe, s ez ugyanakkora feladat, mint volt István királyé – ha méltatlanok vagyunk is hozzá, a felismerése kötelességet szül.

A harmadik síkon vizsgálva környezetileg egy adott települést, háztömböt, falut, tágabb értelemben az állam területét, az elveszettség, a reménytelenség, a koncepciótlanság, a pusztaság megmaradásért folytatott küzdelem a jellemző. Saját magunk által kialakított pozitív jövőkép nincs. Amit annak ítélünk, az nem egyéb a korszellem korrumpált formája által ránk erőszakolt vízió, amely a mágia erejével hat és ragad magával mindenkit, fiatal, öreget egyaránt. Ha egy településen rákérdezek a jövőre vonatkozó elképzelésekre, majdnem kivétel nélkül – mások által végzendő – munkahely teremtésről (mindegy, mi-féle munka), tőkészerzésről, a népességmegtartó képesség fokozásáról, önérték érvényesítéséről szól. Az ország területének nagy része – a volt állami gazdaságok és szövetkezeti területek nem megbecsülhetők, de nem kis hányada – külföldi érdekeltségek kezébe került, a kárpótolt, földhöz jutott emberek nagy része a hajdani kisbirtokosság színvonalán van (5-10 hold), ami legfeljebb az életben maradáshoz elég, fejlődésre, gazdagodásra nem vezet. Ezért a fiatalság a városokba áramlik, már nem politikai erőszak, hanem a gazdasági racionalitás okán, a kisvárosból a nagyváros fele mozog a képzetesebb, intelligensebb embercsoport. Nem él a hely, a szülőföld, a kishaza meg-

tartása, a helybeli boldogulás már, csak a kényszerhelyzetben lévő alacsony képzettségű, idősebb korosztály számára, a többieknek irány Kaposvár, Pécs, Budapest – végső fokon Amerika. Az általános felfogás szerint az emberi élet célja az emberi minőség fokozása, ami a fogyasztott anyagi és szellemi javak mennyiségének és minőségének a függvénye.

Ez a gondolkodás a huszadik század terméke, természetesen e század történelmi tapasztalata igazolja, a jelenlegi nyugat-majmolás részsikere pedig alátámasztja ezt. Háromszor törték el ennek az országnak a gerincét (ha volt mit eltörni), háromszor rabolták ki az országot és az embereket, most folyik a harmadik. Nemigen lehet megmagyarázni így a tisztességes munka értelmét, az építés szépségét és jóságát, a szervesség, a folyamatosság fontosságát, nemigen lehet kiépíteni a jövőbe vetett bizalmat. Ezért nem szaporodik az ország, ezért nem érzi otthon magát ebben a hazában az ember, ezért érzi úgy, hogy rossz haza ez a haza.

Nem lévén benne a század fő áramlataiban, csak kullogva az események után és rémülten-sandán csatlakozva erősebb, kurjongatóbb hatalmasságokhoz, tönkretéve magunkat és őket is, nem értjük azt, hogy mi történt és történik körülöttünk, velünk és általunk. Nem mond ellent ennek az sem, hogy természetesen vannak és lesznek olyan egyedi jelenségek, amelyek szellemi értelemben fölényesen birtokolják az áttekintés képességét. Bartók, Ady, Kós, József Attila, Hamvas, Nemeth László, Weöres, s még seregnyi lángész fel lehet sorolni, de teljesítményük nem talált utat az egyes emberekhez, nem épült be a társadalom tudatába, nem ízesült szerves egésszé, nemzettudattá. Ezzel az erőfeszítéssel egy világbirodalmat fel lehet építeni, itt és a XX. században ez mégis csak a pusztaság megmaradáshoz bizonyult – eddig – elegendőnek. Kérdés, hogy elegendő lesz-e a századvég-századelő további várható viharában, amelyhez képest a fasizmus és a bolsevizmus csak előképek voltak.

Ezen a síkon a történelem években, évtizedekben mér, legfeljebb egy emberöltőnyi szakaszban, a felemelkedés-vissazuhanás egy életen belül jelentkezik, helyi csaták ezek egy olyan háborúban, amelynek áttekintése erről a szintről, ebből a nézőpontból nem lehetséges. Ez a terület már lokális viadalokat kíván és lokális eredményeket, a periféria világa ez, nemigen lehet összekötni a centrum mágiájával; ez a hétköznapi mágiája. Ahhoz, hogy itt helytállhassunk, saját legjobb erőnkre támaszkodhatunk, s fel kell tudni ismerni társainkat is.

Ezen a síkon vizsgálva a tennivalókat, az egyéni képességek fokozásához, a sikeresség képességéhez, a magabiztosság kifejlesztéséhez, a konkrét cselekvés területéhez érkezem, itt adok igazat M. I.-nek, itt gyors, azonnali beavatkozásra van szükség. Ez a beavatkozás kiképzést jelent, az áttekintés minimumát, a harc pusztaság tényeinek felismerését, s nem remelhetünk mást, minthogy felismerik: az ellenség kiszolgálása által elérhető sikerek saját valódi értekeinket pusztítják el és nem engedik kibontakozni őket. Meg kell találni azt az eszmét, amelyhez való hűség mércéje az árulásnak, s ez nem más, mint önmagunk valódi képe, saját sorsunk képe. Meg kell tanulniuk a kiképzetteknek együttműködni, s a háborúban tisztességesnek maradni – egymáshoz. Ez tapasztalatom szerint nem olyan könnyű – lásd az Egyesületes történetét és az egyes cégekben zajló folyamatokat, amelyek mélyén kivétel nélkül az önzés munkál, mint olyan erő, amelyre a most kialakuló társadalom építeni kíván, mint az egyetlen hatékonynak bizonyuló, kényszer

alkalmazni képes erőre. Ez zúzza szét a közösség erejére épített cégeket, legyen az áttekintésen alapuló vagy egyszerű embe-
rekből álló csoport. Az illúziókra, hazugságokra építeni nem
lehet, tehát a közös cselekvéshez, az együttműködés indoklá-
sához nem érzelmi, hanem gondolati fegyver szükséges – ko-
moly áttekintés nélkül, az emberi lény komoly ismerete nélkül,
a szellemi világról alkotott valós kép nélkül nem tudom elkép-
zelni egy más értékvilág tartós kialakulását, a tisztesség, az
emberi méltóság, mint központi eszme rendíthetlenséget,
amelyhez hozzámérhető hűség és árulás. Márpedig e nélkül a
siker eszközei ugyanoda vezetnek, mint ahova az ellenség kato-
náái terelnek s még ráadásul nem is kell erőlködni.

Az alapigazságot Thomas Mann mondta ki: *nem elég vala-
mit nem akarni, kell valami mást akarni, ami konkrét, és
akkor a mágus elpusztul.*

Befejezés

Megpróbálom az egészet összefoglalni.

Képzeljünk el egy óriási gömböt, amely a térben lebeg-
ve áttetsző fényel csillog, s felületén az erők intenzitásának
megfelelő, színes, hol tágul, hol szűkülő csomósodások kelet-
keznek, növekednek, majd elhalnak. Ezek a csomósodások
gömbök-dudorok formájában, dinamikusan lüktető felületet
alkotnak. A gömbök-dudorok kétféle nagyságrendet képeznek:

a nagyobb az óriási gömbfelület ötöde-hatoda, a kisebb tizede-
huszada-ötvenede-százada. A színek lilásfeketétől a vöröses-
barnás feketéig terjednek. Az előbbi leírás az óriási gömb olyan
állapotát írja le, amelyben égtájak szerint három nagyobb dudor
és számtalan, de a mi szempontunkból középen elhelyezkedő
kisebb dudor van. A balkézre eső lilás fekete, a jobbkézre eső
vöröses fekete, a középső szeretne piros-fehér-zöld lenni, de
balról a lila, jobbról a vöröses állandóan belehatol, ez lüktet a
legjobban, nem az élet csírázása, hanem a haláltusa okán. Ez a
kép merül fel bennem a jelenlegi állapotról, hozzátéve, hogy a
déli oldal nagy dudora meg nem emelkedik ki teljesen, csak
most éledezik, a legkeletibb pedig már fenyegetően emelkedik,
tornyosul a magasba. Nem pesszimista kép akar ez lenni, nem
lehet abban a naiv hitben élni, hogy az ember, a történelem
célja valamiféle tartósan békés, konfliktusmentes állapot meg-
teremtése, ez a világ mindig a harc, a nyugtalanság, az erőszak,
a téboly világa lesz. Küzdeni nem azért kell, mert sikert remé-
lünk, a józan ész világosan elárulja, hogy nincs remény. A józan
ész azonban kevés a lét igazolására, amelyben akarat munkál,
amelynek kifejeződése a küzdelem. Küzdeni tehát azért kell,
mert „*az ember célja a küzdelem maga*”. Nem küzdeni tehát
annyt jelent, mint feladni önmagunkat, cserbenhagyni társa-
inkat, elárulni elődeinket és utódainkat, végképp behódolni a
sötétségnek és végképp elutasítani a világosságot.

VÁNDORISKOLAI PÁLYÁZATI FELHÍVÁS A Kós Károly Egyesülés Vándoriskolája felvételt hirdet frissen végzett építészek számára. A Vándoriskola hat féléves mesterképző, ahol a szakma gyakorlati részét a Kós Károly Egyesülés tervezőirodáiban – építész mesterek irányításával – munkaviszonyban lehet elsajátítani a szerkesztői, feldolgozó és önálló tervezési feladatokon keresztül. A mesterektől megtanulhatókon túl az elméleti képzés további részei a kurzusok, előadások, tervezési pályázatok és táborok, szakmai kirándulások. Olyan pályakezdekőket jelentkezőket várunk, akik önálló tervezői, vállalkozói ambícióval rendelkeznek, az építészeti tervezést magas színvonalon kívánják művelni és a Kós Károly Egyesülés építész mestereitől szándékoznak tanulni. A felvetteket októbertől alkalmazzuk. A pályázat anyaga letölthető a www.vandoriskola.hu honlapról, illetve személyesen, vagy postán beszerezhető az AXIS Építészirodából (1024 Budapest, Margit krt. 5/a, 06-1-438 49 56, e.axis@chello.hu).

II. NEMZETKÖZI ÖKOLÓGIAI, ÉPÍTÉSZ ÉS TÁJÉPÍTÉSZ ALKOTÓTÁBOR, Magyarkút, 2006. augusztus 4-21.

Témakörök: egészség, hagyomány, vallásbölcselet, művészet, szerves és élő építészet humánökológia, ökofilozófia és -etika, ökopolitika, környezet-, állat-, és életvédelem fenntarthatóság, élőfal, kis közösségek, közösségfejlesztés, költészet, zen kert- és tájművészet • Tevékenységek: előadások, műhely- és kerekasztalbeszélgetések, kertépítés, joga, kirándulás, izzasztókonyha, dia- és filmvetítés, ének, intuitív festészet, zene, tánc

Meghívott vendégeink, előadóink: Ertsey Attila (építész) Gerle János (építész) Kolundzsija Gábor (építész) Lányi Erzsébet (építész) Miklóssy Endre (építész, filozófus, író) Novák Ágnes (építész) Türi Attila (építész) Vidor Ferenc (építész, urbanista) Baji Lázár Imre (orvos, író, antropológus) Czako Gábor (író) Lányi András (író, filozófus) Rácz Géza (vallásfilozófus, Kagylókiúrt folyóirat) Szathmári Botond (vallásfilozófus, Hamvas Béla Kör, Budapest) Bogár László (közgazdász) Kajner Péter (közgazdász) Vass Csaba (filozófus, szociológus, közgazdász) Agócs József (erdőmérnök) Beliczay Erzsébet (építész, Levegő Munkacsoport) Erdélyi Tibor (méhész) Sente Kálmán (ökológus) Takács Sánta András (ökológus) ifj. Zlinszky János (környezetpolitikai szakértő) Bíró Tamás (kertépítész) Dömötör Tamás (tájépítész) Bakó Tamás (kortárs táncművész) Bassola Richárd (színész, MÉG színház) Bernáth J. Alex (fotóművész) Horváth „Ezüst” Kálmán (táncművész) Kocsis Tibor (filmrendező) Szabados György (zeneszerző) Német Kálmán (néptáncmester) Kovács László Béla (matematikus, Látókör, Hamvas Béla Kör, Koppenhága)

Szervező: Zöld Kapu Egyesület, a tábor védnökei: Kós Károly Alapítvány és Fauna Alapítvány

Szállás: jurtában és saját sátorban. Részvételi díj: 23.000,- Ft. (közös főzött, napi háromszori vegetárius étkezéssel), határon túliaknak (EU országokon kívüli): 11.000,- Ft, napi díj: 2200 Ft. • A délutáni és esti előadások mindenki számára szabadon látogathatók és ingyenesek. • Jelentkezési határidő: 2005. július 25. (max férőhely: 70 fő) • Információ, jelentkezés: www.okotabor.hu, www.zoldkapu.info • Nemeskéri Péter: nemeskeri.peter@gmail.com, tel.: 337-9551, 30/292-1386 • Karsai Kriszti: biomam@gmx.net, 70/238912